

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: Z. Š.

proti

žalovanému

Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2018 č. j. MSK 78181/2018

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 6. 6. 2018 č. j. MSK 78181/2018 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15 005 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou doručenou soudu dne 8. 8. 2018 domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí (dále také jen „stavební úřad“) ze dne 25. 1. 2018, sp. zn. MUFO S 40559/2016, kterým byla dle § 100 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), zamítnuta žádost žalobkyně o obnovu řízení o dodatečném povolení stavby „sjezdu na účelovou komunikaci, zpevněných ploch, vsakovací jímky včetně drenážního potrubí zemního kolektoru tepelného čerpadla a osazení 3 vikýřů a dvou oken“, týkající se stavby rodinného domu č. p. X. x, na pozemcích parc. č. st. X, X a X v k. ú. x.
2. Žalobkyně v žalobě uplatnila následující žalobní body:
 - napadené rozhodnutí žalovaného je nesrozumitelné a nepřezkoumatelné, protože žalovaný chybějící úvahu stavebního úřadu, zda upozornění v listech vlastnictví na řízení sp. zn. OR-1088-2017-802, vedené u katastrálního úřadu, má či nemá vliv na zamítnutí žádosti žalobkyně, nahradil nesrozumitelným odkazem na katastrální zákon; vzhledem k tomu, že dle § 102 odst. 2 správního řádu se v případě obnoveného řízení otázka, kdo je účastníkem řízení, posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době nového řízení, byli by účastníky obnoveného řízení také účastníci soudního řízení vedeného u Okresního soudu ve Frýdku – Místku pod sp. zn. 17 C 120/2012 a účastníci správního řízení sp. zn. OR-1088-2017-802, vedené u katastrálního úřadu
 - žalovaný v napadeném rozhodnutí chybně uvedl, že podnět podle § 42 správního řádu žalobkyně učinila až v podaném odvolání a stavební úřad tak správně vedl řízení o žádosti o obnovu řízení. Žalobkyně zdůraznila, že o postup ve smyslu § 42 správního řádu požádala již ve své prvotní žádosti ze dne 22. 12. 2016
 - usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 5. 2016, č. j. 22 Cdo 2663/2014 svědčí o účastenství žalobkyně v soudním řízení vedeném u Okresního soudu ve Frýdku – Místku pod sp. zn. 17 C 120/2012; toto řízení nebylo pravomocně ukončeno a stavební úřad si nemohl učinit sám úsudek o výsledku soudního řízení s ohledem na § 89 odst. 6 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“)
 - žalovaný nezaulжал žádné stanovisko k otázce možného zmaření obnovy řízení, když zjistil, že žalobkyně nebyla účastníkem původního řízení ve věci dodatečného povolení stavby
 - žalovaný nesprávně uvedl, že stavební úřad vedl řízení o žádosti a nemohlo být aplikováno ustanovení § 100 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně má za to, že žádost o obnovu řízení je jedním z důvodů pro zahájení obnovy z moci úřední, nikoliv pro řízení o žádosti
 - stavební úřad překročil svou pravomoc, když nerespektoval zápis soudního řízení na LV č. x, aniž by měl postaveno najisto, že dohoda o vypořádání ze dne 17. 5. 2010 je platná a pozemky parc. č. X, X a st. X vznikly v souladu se zákonem; odepřel tak žalobkyni právo vyjádřit se dle § 36 správního řádu v obnoveném řízení

- žalovaný také nepostavil na jisto, zda rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného mohla být vůbec vydána s ohledem na lhůtu k vydání rozhodnutí stanovenou § 100 odst. 3 správního řádu, čímž zatížil řízení vadou
 - každé podání se má posuzovat podle jeho obsahu, správní orgány měly posoudit žádost žalobkyně podle § 100 odst. 3 správního řádu, resp. jako odvolání s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2008, č. j. 1 As 45/2007-48
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; uvedl, že veškeré námitky žalobkyně, které směřují proti tomu, že stavební úřad nezačal řízení o nařízení obnovy daného řízení z moci úřední ve smyslu § 100 odst. 3 správního řádu, jsou irelevantní, neboť napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým zamítl žádost žalobkyně o nařízení obnovy řízení. Pokud se týče otázky účastenství žalobkyně v řízení o dodatečném povolení stavby, o jehož obnovu žádala, stavební úřad se touto otázkou zabýval a dospěl k závěru, že toto postavení neměla; s tímto závěrem se žalovaný ztotožňuje. Zdůraznil, že upozornění na probíhající řízení v katastru nemovitostí nemá vliv na zapsaná věcná práva. Postup obou správních orgánů byl v souladu se zásadou materiální publicity zakotvenou v § 980 odst. 2 o. z. Na postup stavebního úřadu nelze aplikovat § 89 odst. 6 stavebního zákona; stavební úřad pouze posuzuje, zda je možné a důvodné obnovit řízení o dodatečném povolení stavby.
4. Krajský soud ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 25. 3. 2019, kterým žalobu v plném rozsahu zamítl. Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti žalobkyně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 152/2019-33. Nejvyšší správní soud vytkl krajskému soudu, že se nezabýval argumentací žalobkyně, že její podání ze dne 22. 12. 2016, mělo být dle obsahu posouzeno jinak, že jako žádost o obnovu řízení, a to s přihlédnutím k podání žalobkyně doručené krajskému soudu dne 28. 11. 2018, ve kterém žalobkyně doplnila, že správní orgány pochybily, když nezohlednily rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2008, č. j. 1 As 45/2007-48; následně v podání ze dne 24. 3. 2019 zopakovala, že správní orgány pochybily, pokud její podání posoudily jako žádost o obnovu řízení, když mělo být posouzeno jako odvolání ve smyslu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Podle závěrů Nejvyššího správního soudu žalobkyně podáními ze dne 28. 11. 2018 a 24. 3. 2019 rozvinula včasné uplatněný žalobní bod nesprávného posouzení jejího podání ze dne 22. 12. 2016. Otázka, jak mělo být procesně postupováno při vyřízení podání žalobkyně má přitom ve věci zcela zásadní význam. Nejvyšší správní soud dále připomněl závěry přijaté v rozsudku, na který poukazovala žalobkyně ze dne 9. 1. 2008, č. j. 1 As 45/2007-48.
5. Po vrácení věci Nejvyšším správním soudem k dalšímu řízení ve věci proběhlo dne 5. 2. 2020 ústní jednání, u kterého žalobkyně doplnila, že kopii rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí ze dne 22. 1. 2014, zn. MUFO 1605/2014, o dodatečném povolení stavby, obdržela dne 10. 7. 2017 a má za to, že se jedná o včasné odvolání. Poukázala dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 As 23/2019-21 v obdobné věci, a to zejména na jeho závěry týkající se § 89 odst. 6 stavebního zákona. Žalovaný u ústního jednání zdůraznil, že správní orgány se ve věci v odůvodnění svých rozhodnutí zabývaly věcně účastenstvím žalobkyně v řízení.

6. Krajský soud poté, vázán právním názorem a pokyny Nejvyššího správního soudu ve smyslu § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
7. Z obsahu správních spisů soud zjistil, dne 22.12.2016 žalobkyně podala k Městskému úřadu Frýdlant nad Ostravicí žádost o obnovu řízení, přičemž v závěru své žádosti požádala o zaslání vyrozumění ve smyslu § 42 správního řádu. Ke své žádosti přiložila také usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 5. 2016, č. j. 22 Cdo 2663/2014. Rozhodnutím ze dne 26. 1. 2017 stavební úřad řízení o žádosti žalobkyně zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu pro zjevnou nepřípustnost. K odvolání žalobkyně žalovaný uvedený rozhodnutí stavebního úřadu dne 5.5.2017 zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení s tím, že je nutné nejdříve vyjasnit, jaké konkrétní řízení žádá žalobkyně obnovit. Žalobkyně následně k výzvě stavebního úřadu podáním ze dne 10. 7. 2017 upřesnila svou žádost tak, že navrhuje obnovit řízení ve věci dodatečného povolení stavby „sjezdu na účelovou komunikaci, zpevněných ploch, vsakovací jímky včetně drenážního potrubí zemního kolektoru tepelného čerpadla a osazení 3 vikýřů a dvou oken“, týkající se stavby rodinného domu č. p. X. x na pozemcích parc. X v k. ú. x. Nato stavební úřad rozhodnutím ze dne 25. 1. 2018 žádost žalobkyně zamítl, když dospěl k závěru, že žalobkyni nesvědčilo postavení účastníka řízení o dodatečném povolení stavby a tudíž není naplněna podmínka daná § 100 odst. 1 správního řádu, tedy, že žádost o obnovu řízení může podat účastník řízení, o jehož obnovu je žádáno.
8. K odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Přisvědčil závěru stavebního úřadu, že žalobkyně nebyla účastníkem řízení, o jehož obnovu žádá. Uvedl, že podle evidence v katastru nemovitostí není ve prospěch žalobkyně žádné věcné právo uváděné v žádosti zapsáno, nesplňuje tedy kritéria předepsaná § 85 a § 109 stavebního zákona. Řízení o opravě chyby v katastrálním operátu nemá vliv na zapsaná věcná práva. Pokud se týče řízení vedeného u Okresního soudu ve Frýdku – Místku a ust. § 89 odst. 6 stavebního zákona, žalovaný uvedl, že citované ustanovení řeší situaci po vznesení námitky týkající se existence nebo rozsahu věcného břemene. Stavební úřad také správně posoudil podle obsahu podání žalobkyně jako žádost o obnovu řízení.
9. Krajský soud s ohledem na závěry vyslovené ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu připomíná a zdůrazňuje, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 1. 2008, č. j. 1 As 45/2007 - 48, uzavřel, že *„Podstatou předložené kasační stížnosti je otázka procesního postupu správního orgánu, je-li mu doručeno podání označené jako žádost o obnovu řízení, avšak s podatelem nebylo v původním řízení jednáno jako s účastníkem. [...] Pokud žádost o obnovu řízení může podat pouze účastník (tj. účastník původního řízení), pak žalobkyně takovou žádostí implicity (ale ostatně i výslovně, srov. „vydaným rozhodnutím se cítím být dotčena na svých právech“) tvrdí, že byla (měla být) účastníkem tohoto řízení. Tím je zpochybněna právní moc rozhodnutí ve věci samé, neboť žalobkyni nebylo doručeno, a tedy i podmínka obnovy řízení. Opomenutí účastnictví žalobkyně navíc nemůže být důvodem obnovy řízení, neboť okruh účastníků je vždy stanoven zákonem a nejedná se tedy o skutečnost dříve neznámou ve smyslu § 100 odst. 1*

písm. a) správního řádu ani o jiný důvod obnovy. Řízení o obnově tedy z povahy věci nepřipadá v úvahu. [...] Setrvalá judikatura správních soudů v této věci [být za účinnosti zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád)] zaujímá stanovisko, že „za důvod obnovy řízení ve smyslu § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu (č. 71/1967 Sb.) nelze považovat případ, kdy správní orgán opomenul existenci účastníka řízení, ačkoliv o jeho existenci vědět měl a mohl, a tomuto účastníkovi neoznámil vydané rozhodnutí. Jeho opravný prostředek proti takovému rozhodnutí je pak nutno podle obsahu posoudit jako odvolání, a nikoliv jako návrh na obnovu řízení“ (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 3. 2006, č. j. 22 Ca 83/2005 - 23, publikovaný pod č. 1295/2007 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že ani za účinnosti nové právní úpravy (zákon č. 500/2004 Sb.), a tedy po odstranění důvodu obnovy řízení uvedeného pod § 62 odst. 1 písm. c) zákona č. 71/1967 Sb., není důvodu pro změnu uvedeného právního názoru. Současně je třeba vnímat ustanovení § 84 nového správního řádu jako výslovnou vůli zákonodárce umožnit opomenutému účastníku řízení podat odvolání proti správnímu rozhodnutí, které mu nebylo oznámeno. Toto ustanovení je přitom nutno vztáhnout nejen na případy, kdy se účastník sice účastnil celého správního řízení, avšak konečné rozhodnutí mu nebylo doručeno, ale i na případy, kdy potenciální účastník o správním řízení vůbec nevěděl, neparticipoval na něm, a tudíž mu ani konečné rozhodnutí doručeno nebylo, jako v případě žalobkyně. Žádost žalobkyně je tedy třeba posoudit podle obsahu (§ 37 odst. 1 věta druhá správního řádu) jako odvolání opomenutého účastníka řízení. Pokud žalobkyně účastníkem řízení být měla, je tato skutečnost sama o sobě důvodem pro zrušení provstupňového rozhodnutí – stavebního povolení (žalobkyně by totiž byla zkrácena na svých právech účastníka řízení uvedených zejména v § 36 správního řádu). Pokud tímto účastníkem být neměla, je nutno odvolání zamítnout; zastavení řízení však nepřichází v úvahu. [...] Jak již bylo uvedeno výše, žádost žalobkyně je nutno posoudit podle jejího obsahu jako odvolání opomenutého účastníka řízení [...]. Optikou uvedených závěrů je nutné uzavřít, že podání žalobkyně ze dne 22. 12. 2016 mělo být dle jeho obsahu skutečně posouzeno jako odvolání opomenutého účastníka řízení. Pokud takto správní orgány, resp. žalovaný, nepostupovaly, je napadené rozhodnutí nezákonné. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani to, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval otázkou účastenství žalobkyně v řízení, jež vyústilo ve vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Odvolání jako řádný opravný prostředek totiž představuje pro odvolatele zcela odlišný rozsah možných námitek oproti žádosti o obnovu řízení coby opravného prostředku mimořádného.

10. Správní orgány se nyní budou muset otázkou účastenství žalobkyně při posouzení jejího podání jako odvolání nově zabývat. Nepřehlédnou přitom, že se žalobkyně v průběhu řízení dovolávala postupu dle § 89 odst. 6 správního řádu, a to s ohledem na probíhající řízení u Okresního soudu ve Frýdku – Místku ve věci sp. zn. 17 C 120/2012. Jak totiž uzavřel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 As 23/2019-21, ve věci žalobkyně, „Z obsahu správního spisu plyne, že stěžovatelka dovozovala své účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby z titulu vedení občanskoprávního sporu týkajícího se zápisu věcného břemene práva cesty pěší, vozové a hnaní dobytka, které bylo (či mělo být) předmětem Dohody o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví ze dne 2. 12. 2019 či dohody ze dne 17. 5. 2010. Nejvyšší správní soud má za to, že za dané situace správní orgány nemohly jen vycházet z obsahu katastru nemovitostí (zvláště když měly doloženo, že určité soukromoprávní řízení týkající

se „majetkové situace“ probíhá), neboť v takovém případě dochází k popření výše citovaných ustanovení stavebního zákona stran posuzování občanskoprávních námitek (typicky námitky existence či rozsahu vlastnického práva nebo jiného věcného práva k věci cizí), které v žádném z citovaných ustanovení nehovoří o tom, že je nutné vycházet pouze a jen z obsahu katastru nemovitostí. Naopak stanoví zcela jiný postup stran řešení občanskoprávních námitek, kterého se měly správní orgány držet. Správní orgány tedy měly s ohledem na okolnosti daného případu, kdy byla podána civilní žaloba již před zahájením předmětného správního řízení, zkoumat, čeho se civilní žaloba meritorně týká a jestli na základě jejího obsahu (petitu) bude postavena na jisto otázka toho, zda je stěžovatelka oprávněna z věcného práva k věci cizí; pokud by tomu tak podle závěru správních orgánů nebylo, měly stěžovatelku vyzvat k podání další žaloby, která by tuto spornou otázku výslovně vyřešila, ledaže by o této námitce došlo mezi účastníky řízení k dohodě (viz návěští příslušných ustanovení stavebního zákona hovořící o námitkách třetích osob). (zdůrazněno krajským soudem)

Nejvyšší správní soud přitom nepřehlédl, že v posuzované věci nešlo o přímé vyřešení těchto občanskoprávních námitek, ale o to, zda na základě těchto skutečností, kterých se stěžovatelka dovolávala s ohledem na její spory stran údajného nezohlednění jejího věcného práva k věci cizí založeného smlouvou z roku 1952, bylo založeno její účastenství v předmětném řízení. I když se Nejvyšší správní soud k důvodnosti daných občanskoprávních námitek stěžovatelky nikterak nevyjadřuje (a ani se vyjadřovat nemůže), přesto poznamenává, že jejich vyřešení pro posouzení toho, zda stěžovatelka byla či nebyla účastníkem předmětného řízení dle stavebního zákona v posuzované věci relevantní je. Za dané situace tak nelze bez dalšího vyloučit dotčení práv stěžovatelky ve smyslu ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona nebo dle ustanovení § 109 písm. d) či f) stavebního zákona, neboť není vyloučeno, že stěžovatelka bude u civilního soudu se svou žalobou úspěšná, resp. že by byla úspěšná s žalobou na určení věcného práva k věci cizí podle odstupní smlouvy z roku 1952. Podle § 28 odst. 1 správního řádu má být za účastníka řízení v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. V posuzované věci nelze ohledem na výše uvedené vyloučit (resp. existují pochybnosti), že stěžovatelka je předmětnou stavbou dotčena na svém věcném právu k věci cizí, které je s ohledem na obsah správního spisu ke dni rozhodování správních orgánů sporné a o kterém si nemohou správní orgány učinit úsudek.

Pokud správní orgány a krajský soud poukazují na právní úpravu obsaženou v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, je nutné poukázat rovněž na to, že v předmětné věci byla ze strany stěžovatelky podána příslušná žaloba v roce 2012, přičemž v takovém případě je nutné zkoumat v souladu s přechodnými ustanoveními, která právní úprava se na daný případ použije, resp. jaký vliv má na danou situaci a obsah zápisu v katastru nemovitostí to, že žaloba byla podána ještě před nabytím účinnosti občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. I kdyby však po posouzení této otázky dospěly k tomu, že relevantní na daný případ je skutečně právní úprava obsažená v zákoně č. 89/2012 Sb., nic to nemění na závěru, že stavební zákon při posuzování námitek občanskoprávní povahy nestanoví, že je nutné vycházet pouze a jen z obsahu katastru nemovitostí.“ Až po řádném posouzení otázky účastenství žalobkyně bude možno ve věci znovu rozhodnout.

11. S ohledem na uvedené závěry považuje krajský soud za nadbytečné vypořádávat další žalobkyní vznesené žalobní body, neboť tyto byly vázány na posouzení jejího podání

ze dne 22. 12. 2016 jako žádost o obnovu řízení. Pro úplnost tedy krajský soud nad rámec uvedeného pouze opakuje, že správním orgánům nebyl dán prostor k postupu dle § 100 odst. 3 správního řádu, když podání mělo být posouzeno jako odvolání. I kdyby žádost žalobkyně byla posuzována jako žádost obnovu řízení, ničeho by to na věci z pohledu postupu dle § 100 odst. 3 správního řádu neměnilo. Je nutno připomenout, že na zahájení řízení z moci úřední (*ex offio*) nemá soukromá osoba veřejné subjektivní právo (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 117/2012-26 ze dne 22. 1. 2014 či č. j. 3 Ans 1/2009-58 ze dne 8. 7. 2009 či rozsudky Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 A 86/2015-68 ze dne 1. 3. 2017 či č. j. 22 A 58/2017-27 ze dne 13. 9. 2017 a další). Jinými slovy, i kdyby správní orgány vyhodnotily podání žalobkyně ze dne 22. 12. 2016 nesprávně jako žádost ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu a nikoli podnět ve smyslu § 100 odst. 3 správního řádu, nemohla by žalobkyně být tímto postupem nijak dotčena na svých právech, neboť věcným rozhodnutím správních orgánů by se žalobkyni dostalo více práv, než by ji jinak příslušelo; v případě posuzování podnětu podle § 100 odst. 3 správního řádu by nadto musel být správním orgánem shledán veřejný zájem na obnově řízení.

12. Krajský soud uzavírá, že shledal napadené rozhodnutí nezákonné, když žalovaný nesprávně posoudil podání žalobkyně ze dne 22. 12. 2016. Proto soud napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém tento bude vázán závěry vyslovené v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
13. Žalobkyně byla v řízení procesně úspěšná, a proto jí krajský soud přiznal dle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení sestávajícího ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za podání žaloby a dále 5 000 Kč za kasační stížnost, dále z náhrady cestovních výdajů žalobkyně za cestu k ústnímu jednání dne 25. 3. 2019 ve výši 99 Kč a dne 5. 2. 2020 ve výši 106 Kč a dále z nákladů právního zastoupení žalobkyně advokátkou v řízení o kasační stížnosti za 2 honorovatelné úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepsí doplnění kasační stížnosti) po 3 100 Kč dle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“), 2 x paušální náhrady hotových výdajů advokáta po 300 Kč dle ust. § 13 odst. 4 AT, celkem tedy 15 005 Kč. Jelikož v řízení před krajským soudem žalobkyně zastoupena není, určil soud, že náhradu nákladů řízení, včetně nákladů právního zastoupení, je žalovaný povinen uhradit přímo k rukám žalobkyně. Lhůtu k plnění náhrady nákladů řízení určil krajský soud s ohledem na odlišný okamžik nabytí právní moci prvostupňových rozhodnutí dle o. s. ř. a s. ř. s. na 30 dnů od právní moci rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s. ř. s., ust. § 159 a ust. § 160 odst. 1 o. s. ř.).
14. Pokud se týká žalobkyní požadované paušální náhrady nezastoupeného účastníka, tyto krajský soud žalobkyni nepřiznal s ohledem na skutečnost, že soud ve správním soudnictví nemůže přiznat procesně nezastoupenému navrhovateli náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, nýbrž musí vycházet z nákladů, jejichž vynaložení navrhovatel soudu prokáže (§ 57 odst. 1 s. ř. s.). Použití § 151 odst. 3 o. s. ř. (v novelizovaném znění účinném od 1. 7. 2015) na řízení podle soudního řádu správního je vyloučeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval - v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 5. února 2020

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu